

af, at de igjen skulde anvendes til ordinaire Disconteringsforretninger paa Pladsen. Til egen Forretning, til Baresforretninger kan man naturligviis anbringe dem til høiere Renter. Det kan være, at den ærede Rigsdagsmand er dybere inde i disse Forhold end jeg, men om det ogsaa er anderledes i dette Øieblik, saa er det dog vist, at det tidligere ikke har været anderledes, og jeg troer, at der er flere Penge paa Markedet nu, end tidligere.

Jeg har blot nævnt dette for at imødegaae de Bemærkninger, der ere gjorte. Jeg vender nu tilbage til Sagen selv, og jeg ønsker ikke, at Discussionen skulde blive forlænget ved yderligere almindelige Bemærkninger om Pengemarkedet.

Der foreligger 2 Paragrapher, den ene er den afgjørende, det er den, som Udvalgets Mindretal holder sig til, som 3 Herrer af Udvalget have foreslaaet, og jeg skulde meget tilraade det ærede Thing at indskrænke sig hertil. Den udtaler den Sætning, som er naturlig, nemlig, at den for Kongerigets Finantsminister ansvarlige Minister bør frugtbargjøre Beholdningen og bør komme til at staae til Ansvar derfor, og deraf følger, at han ogsaa maa faae en vis Raadighed over Beholdningen. Paragraphen indskrænker iøvrigt ikke Ministeren i Henseende til Maaden, hvorpaa det skal skee, naar han blot kan skaffe Sikkerhed og en passende Rente i Forhold til hvad der kan erholdes ved Discontering af Penge; han kan anbringe dem i Effecter o. s. v. Den nævnte Grundsætning maa jeg erkjende det naturligt, at Folkethinget fastholder. Jeg skulde rigtignok helst have ønsket, at Folkethinget ikke var gaaet ind derpaa i denne Session, thi saa vilde der til næste Session kunne være, efter Forhandling med Monarchiets Repræsentation, forelagt en Ordning, som Folkethinget kunde have fundet Anledning til at gaae ind paa; men naar det synes, at det er næsten den eenstemmige Mening her i Thinget nu at gaae ind paa Sagen, saa maa jeg erkjende den af Mindretallet udtalte Grundsætning for rigtig. Hvad angaaer den 1ste Paragraph, da kan jeg ikke Andet end fraraade den, fordi det ligger i den Bestemmelse, at Mini-

steren skal være ansvarlig for en Frugtbargjørelse af Kassebeholdningen, at han maa skaffe sig et Bogholderi, som viser hele Beholdningen. Det er ogsaa oplyst fra Finantsministeriets Side, at der fores et uagtigt Bogholderi, der viser Kongerigets Kassebeholdning, og hvor de forskjellige Indtægter og Udgifter findes specielt opførte, og dette Bogholderi, som hidtil har været ført i samlede Bøger, skal nu blive affondret; men naar en saadan Søndring nu skulde finde Sted, som Fleertallet i § 1 fordrer, saa maa den finde Sted heelt igjennem fra neden af. Dette er efter min fulde Overbevisning uheldigt, og jeg troer tillige, at det er Noget, som ikke hører under Lovgivningen. Jeg troer ikke, at Rigsdagen skal bestemme Bogholderiets Form; Rigsdagen kan udtale sin Anskuelse om Ministerens Ansvarlighed og kalde ham til Ansvar; har han paadraget sig Ansvar, fordi han har indrettet sin Bogføring ufuldstgjørende, saa er det saa meget værre for ham, men Thinget skal ikke befatte sig med at foreskrive, hvorledes han skal holde sit Bogholderi. Jeg troer, at dette er ligesaa urigtigt i Formen, som jeg paa den anden Side troer, at det er urigtigt i Realiteten at gjøre denne Forandring, som vil medføre betydelige Bekostninger, i alt Fald førend det er fornødent. Dersom det viser sig fremdeles, at det nærværende Statsbogholderi, som jeg anseer for et af de bedste Instituter, vi have, er i Stand til i særegne Bøger ganske nøie at vise Regnskabet over Kongerigets særegne Indtægter og Udgifter, afsluttet maanedsviis eller i alt Fald i korte Tidsrum, saa seer jeg sandelig ikke, hvorfor man ved Lov skal forsøge at fremtvinge en saadan Afskillelse heelt ned igjennem Oppebørselsbetjentene. Som sagt, Thinget maa være belavet paa, at der fra Formens Side vil blive reist en stærk Modstand imod denne Paragraph; derimod gjentager jeg, at, naar Indenrigsministeren skal være ansvarlig for Kassebeholdningen og dens Forretning, saa maa han ogsaa sørge for Bogholderiet.

Ordføreren: Det er fuldkommen rigtigt, hvad den ærede Minister siger, at vi ikke ved Lov kunne bestemme, hvorledes han skal føre sine Bøger og forvalte sin Kasse, men